

З Новим роком, дорогі друзі!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ

РІК ВИДАННЯ 3-й
Газета виходить
щотижня

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 1 (131)

Четвер, 1 січня 1970 року

Ціна 2 коп.

ДО НОВИХ ЗВЕРШЕНЬ

К. ФІЛОНОК.

Голова президії ЦП УТОГ

Наша країна, весь радянський народ радісно зустрів Новий, 1970, ювілейний рік. Чудовими трудовими перемогами на всіх ділянках соціалістичного будівництва рапортує він рідній Комуністичній партії про успішне завершення виробничих завдань четвертого року п'ятиріччя.

Трудовники Українського товариства глухих разом з усім радянським народом включилися у соціалістичне змагання на честь Ленінського ювілею і добились високих показників. Річний план підприємства виконали достроково — 10 грудня. До кінця року виготовлено надпланової продукції на 5 мільйонів карбованців.

За підсумками соціалістичного змагання у минулому році кращих показників добились колективи Черкаського, Київського дослідного, Донецького учбово-виробничих підприємств, які одержали перехідні Червоні прапори Міністерства соціального забезпечення. Другі місця завоювали колективи Запорізького УВП, Харківського УВП-2, треті місця присуджено Чернігівському, Вінницькому та Білоцерківському учбово-виробничим підприємствам.

На підприємствах Товариства ведеться напружена боротьба за економію сировини та матеріалів, ініціатором якої виступив колектив Конотопського УВП, з тим, щоб 22 квітня 1970 року виробляти продукцію за рахунок економії.

Сьогодні широко розгорнулось соціалістичне змагання серед колективів підприємств за право одержати у першому кварталі 1970 року Ленінські ювілейні Почесні грамоти ЦК КП України, Президії Верховної Ради УРСР, Ради Міністрів УРСР та Української республіканської ради професійних спілок.

1969 рік був роком дальшого організаційного зміцнення Українського товариства глухих. Соціалістичне змагання з Білоруським товариством глухих сприяло покращенню виховної роботи, підвищенню ролі первинних організацій.

Велика робота проведена колективом Київського дослідного підприємства по виготовленню звукопідсилювальної апаратури «Звук-12» для шкіл туговухих дітей. В даний час колектив Конструкторського бюро УТОГ розробив нові прилади сурдотехніки «Ігрова аудіометрія» — для визначення ступеня втрати слуху у дітей, «Тон-3» — прилад, який допоможе туговухим прослуховувати програми радіомовлення та телебачення в домашніх умовах, прилад «Сигнал», який надасть велику допомогу сім'ям глухих, особливо молодим матерям. Ці прилади будуть виготовлятися у 1970 році колективом Київського дослідного підприємства.

Великі і почесні завдання стоять перед Українським товариством глухих у 1970 році. Підприємства повинні працювати більш ритмічно. Поряд із випуском запланованої продукції необхідно освоювати нові види виробів, значно покращити виробниче навчання, розгорнути змагання за дострокове виконання завдань п'ятиріччя.

У 1970 році нам потрібно закінчити будівництво нових будинків культури у Сімферополі, Запоріжжі, Конотопі. Заплановано ввести в експлуатацію 9400 квадратних метрів житлової площі. Стануть до ладу нові корпуси Харківського УВП-2, Одеського УВП-3, Чернівецького УВП, Київського УВП-1, нові виробничі цехи у Николаєві, Дніпродзержинську, Стрию.

Ведуться роботи по проектуванню республіканського слуховідновлювального центру у Києві. Проектується республіканський учбовий центр у м. Києві, в якому члени УТОГ зможуть одержувати високу кваліфікацію. Намічається будівництво будинку відпочинку матері та дитини на березі Чорного моря, новий будинок культури у м. Києві. Буде продовжуватись будівництво дитячих ясел і садків. З метою надання допомоги у будівництві і реконструкції шкіл глухих, Центральне правління УТОГ виділило на 1970 рік 700 тисяч карбованців.

У ювілейному році намічено провести велику роботу по виданню літератури. Будуть випущені «Посібник по міміці», «Посібник для перекладачів», книга «УТОГ учора, сьогодні, завтра». Збірник нарисів про кращих людей Товариства, збірник вибраних творів поетів, членів УТОГ.

Можна сказати упевнено, що з цими завданнями наше Товариство справиться, бо ми постійно відчуваємо допомогу і турботу Комуністичної партії, Радянського уряду і зробимо все для того, щоб виконати поставлені завдання у ювілейному році.

З Новим роком, товариші, з новими успіхами!

Новорічні трудові дарунки

ДРОГОБИЧ. З вагомими трудовими успіхами закінчив передювілейний рік колектив дрогобицьких меблевиків. Ще на початку грудня завершено річний план. На 50 тисяч карбованців виготовлено продукції більше ніж передбачалось. Досягнуто цього завдяки високій продуктивності праці, високій трудовій дисципліні, зразковій культурі виробництва, свідомому ставленню кожного виробничика до праці.

Багато приділялось уваги вихованню молодих трудівників. Особливо у цьому допомагали ветерани підприємства, ударники комуністичної праці В. Смирнов, М. Туряниця, С. Джебженяк, І. Вдов'як, Я. Скамай, П. Сюма та інші, які, ставши на трудову ювілейну вахту, вже давно працюють в рахунок 1971 року. На них рівняться всі інші трудівники.

УЖГОРОД. Достроково, на місяць раніше справилися зі своїм річним завданням ужгородські швейники. За 11 місяців одержано прибутків майже 162 тисячі карбованців, або на 60 тисяч карбованців більше ніж планувалося.

Попереду бригада Г. Пирожук. Їй присвоєно звання імені 50-річчя ЛКСМУ і вручено вимпел Закарпатського обкому комсомолу.

Хороших трудових успіхів добила бригада цеху № 3, очолювана М. Гулей, котра в минулому році двічі завоювала перехідний Червоний прапор підприємства і нагороджувалася грошовою премією.

ПОЛТАВА. На 40 тисяч карбованців продукції понад план випустив торік колектив металістів Полтавського УВП-2. Лише одна

ця цифра переконливо свідчить, що кожен з виробників підприємства трудився з великим ентузіазмом. Ставши на Ленінську ювілейну вахту, всі вони щоденно перевищували змінні норми.

Краща з кращих — бригада № 1 майстра П. Тищенка. Перевиконавши своє виробниче завдання, вона працювала в рахунок нинішнього 1970 року.

На підприємстві широко розгорнуте соціалістичне змагання за комуністичну працю. Високе звання ударників завоювали близько 40 робітників. Серед них — слюсар П. Кузнецов, токарі В. Голуб та М. Церковний, ремонтник В. Лецький і інші.

У ювілейному 1970 році колектив цього підприємства намагається здобути ще вагоміших трудових перемог.

КИЇВСЬКИЙ науково-дослідний інститут отоларингології, очолюваний членом-кореспондентом Академії наук УРСР, лауреатом Ленінської премії професором О. С. Коломійченком, — одне з провідних медичних закладів країни. Тривалий час тут уже лікують органи слуху.

Аналіз даних, одержаних внаслідок огляду членів УТОГ Київської та Чернігівської областей показав, що біля 20 процентів цих людей мають значні залишки слуху. Проте, багато з них погано або зовсім не володіють усною, дактильною мовою. Розширити медичну допомогу, з метою повернення слуху, на існуючих площах інституту немає можливості.

У зв'язку з цим, за рішенням Ради Міністрів УРСР, на кошти Центрального правління УТОГ в м. Києві при науково-дослідному інституті вирішено спорудити слуховідновлювальний центр.

Кореспондент «Нашого життя» побував у київському філіалі всеукраїнського проектного інституту «Діпроздрав». Нижче вміщуємо його розмову з керівником архітектурно-будівельної майстерні Ф. О. Макаренком.

— Федоре Олександровичу, що ви будете будувати, що ви будете будувати?

— Це комплекс споруд медичного закладу, що координуватиме всю науково-дослідницьку роботу

ТУТ ПОВЕРТАТИМУТЬ СЛУХ

в галузі отоларингології на території нашої республіки. Тут не тільки повертатимуть слух шляхом протезування, але й, починаючи з дитячого віку, вивчатимуть причини глухоти і методи її лікування, а також попередження нових професійних захворювань, що призводять до втрати слуху.

— Щоб читачі газети могли краще уявити собі науково-дослідницький комплекс, давайте вирушимо на своєрідну екскурсію до майбутніх приміщень.

— Центр по відновленню слуху розміститься у двох корпусах, що будуть сполучені з нині діючими приміщеннями інституту отоларингології зимовим переходом. Розпочнемо огляд з лабораторно-поліклінічного восьмиповерхового корпусу, — продовжував Федір Олександрович.

— На першому поверсі просторий вестибюль з гардеробними. Ліворуч — вхід до конференц-залу на 300 чоловік. На вищих поверхах розмістяться численні наукові лабораторії, фізіотерапевтичне відділення і лікувально-діагностичні кабінети, обладнані найновішим медичним устаткуванням. У цьому ж будинку діятиме проектно-конструкторське бюро, що розроблятиме апа-

ратуру для дослідження слуху та протезування. Останні два поверхи буде відведено під операційні зали. Таких залів налічуватиметься шість.

— Чим характерний корпус-стаціонар?

ІНТЕРВ'Ю

— Це п'ятиповерхова споруда, що розрахована на 110 ліжок. Тут будуть широкі і світлі коридори, просторий хол для денного перебування хворих. Там, де це потрібно, приміщення намічено обладнати установками кондиціонуваного повітря. До послуг хворих і медичного персоналу — пасажирські і вантажні ліфти, необхідні засоби сигналізації.

Для стаціонарного корпусу, з метою зниження рівня шуму в приміщенні, розроблено спеціальну конструкцію плаваючої підлоги, а також герметичні вікна та

відповідну ізоляцію стін і стелі.

— Як виглядатиме палата?

— Це житло хворого під час його лікування. Воно мусить бути затишним і зручним. Спеціалісти «Діпроздраву» врахували всі ці вимоги.

Палати розраховані на чотириох, трьох і одного чоловіка. На одне ліжко тут припадатиме по сім квадратних метрів кімнатної площі. Кожна палата матиме лоджію, а також буде обладнана санітарним вузлом. Хворі післяопераційного періоду будуть розмішуватись у палатах зі спеціальною акустикою.

— Проектом передбачено відвести один з нижніх поверхів для пансіонату-інтернату. Чи не могли б ви більш детально розповісти про призначення цих приміщень?

— Хворий прибув або, скажімо, його викликали до інституту на консультацію чи огляд. Кілька днів йому необхідно почекати,

щоб звільнилося місце в стаціонарі. Саме для цього і передбачено пансіонат на 20 ліжок.

Для областей України з числа медпрацівників при слуховідновлювальному центрі намічено готувати кадри лікарів-сурдологів та лаборантів-аудіометристів. Вони тимчасово житимуть в інтернаті, що розрахований на 10 ліжок.

— Які матеріали буде застосовано для внутрішнього оздоблення приміщень?

— Найсучасніші. Це скло, кераміка, пластик, дерев'яні плити, алюміній та інші.

— Хто із спеціалістів зайнятий над проектом?

— Архітектори, інженери-конструктори, лікар-технолог та інші.

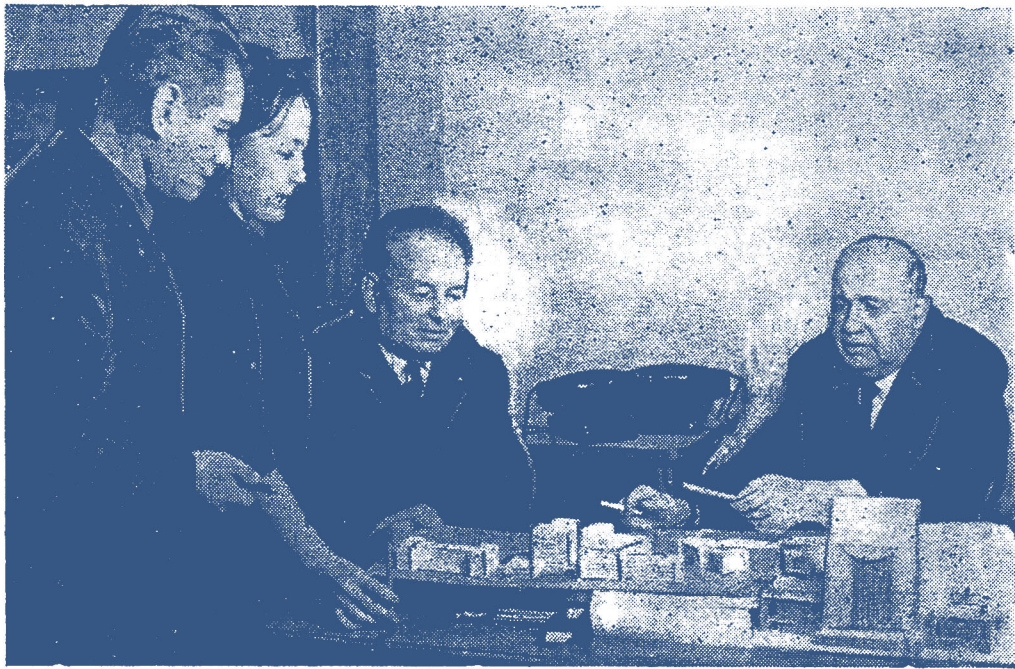
— Яка вартість нового медичного закладу?

— Понад 2 мільйони карбованців.

— Коли розпочнеться його спорудження?

— Проектні та робочі креслення намічено завершити в середині нинішнього року. У 1971 — розпочнеться будівництво, а в 1973 році клініка зможе прийняти перших хворих.

П. БУЛАТОВ.

Поруч з приміщеннями науково-дослідного інституту отоларингології УРСР намічено спорудити корпуси центру відновлення слуху.

На фото: (справа наліво) директор інституту отоларингології УРСР, лауреат Ленінської премії професор О. С. Коломійченко, голова президії Центрального правління Українського товариства глухих К. В. Філонок, старший архітектор проекту А. А. Андрущенко і керівник архітектурно-будівельної майстерні інституту «Діпроздрав» Ф. О. Макаренко обговорюють макет майбутнього комплексу по відновленню слуху.

З КІНОКАМЕРОЮ ПО КАВКАЗУ

У читальному залі Київського Палацу культури глухих увагу відвідувачів привертає незвичайний фотостенд. На чисельних фотознімках сувора і одночасно чудова природа Кавказу. На одному — по-літньому зодягнена група туристів, що ланцюжком рухається сніжним перевалом. На другому — шапка засніженої вершини сховалася у густих хмарах; на третьому — привал туристів, у казані вариться нехитра їжа.

Автор цих оригінальних фотознімків — учасник гірського туристського походу Ю. Церковников, який працює художником на одному з київських заводів. Він щоліта мандрує, з рюкзаком за плечима, безмежними просторами нашої Вітчизни.

— Гірський туризм — захоплююча мандрівка. Вона дає людині багато знань, знайомить з навколишньою природою, — розповідає

Ю. Церковников. — Туризмом я захопився ще з юних літ, коли навчався у школі-інтернаті для тугоухих дітей у Ростові-на-Дону.

Минулого літа з групою туристів, членів Всесоюзного товариства глухих міста Ростова-на-Дону, Ю. Церковников здійснив гірський туристський похід по західному Кавказу, за маршрутом — Архиз-Домбай-Теберда-Сухумі. Було подолано біля 200 кілометрів гірських стежок, які пролягали крізь квітучі долини, гірські річки і ліси та важкі перевали, висота яких сягає від 2500 до 4000 метрів над рівнем моря. Цей похід було присвячено славній річниці Володимира Ілліча Леніна.

У нинішньому році Ю. Церковников організовує групу туристів з киян, куди також запрошує і бажаючих членів УТОГ з інших міст України.

На фото: Ю. Церковников (другий ліворуч) розповідає про свій досвід туристської мандрівки.

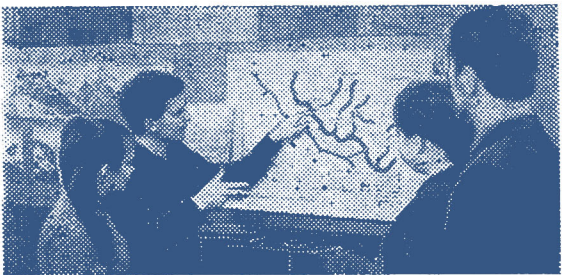

Фото і текст І. ЩЕРБАНЮКА.

Передовики — наша гордість

Колектив нашого підприємства вступає в новий, 1970 рік, з відрадними трудовими успіхами, з світлим перспективами на майбутнє.

Виробничий план четвертого року п'ятирічки УВП виконало достроково — на місяць раніше. На підприємстві помітно зросла продуктивність праці, підвищилась якість продукції і знизилася її собівартість.

У досягнення цих успіхів значний вклад внесли кращі люди УВП. Протягом минулого року вони були заспівувачами багатьох корис-

них справ, своїм особистим прикладом запалювали робітників на самовіддану працю. Про кращих з кращих людей нашого підприємства спробую, бодай коротко, розповісти читачам «Нашого життя».

Валентину Миколаївну Таран знають у колективі як ударницю комуністичної праці. Вона брала участь у республіканському зльоті ударників комуністичної праці, що відбувся в грудні у м. Одесі. Норму виробітку сумлінна трудівниця щодня виконує на 120—125 процентів і вже працює в рахунок жовтня 1970 року. Вона не тільки добре трудиться, але й бере активну участь в громадському житті підприємства. Ось уже багато років підряд її обирають до місцевого комітету та керівництва первинної організації УТОГ.

Таких трудівниць, що своєю працею випереджають час, на УВП

Бойко, завоювала почесне звання колективу комуністичної праці.

Якщо виходити з виробничих показників, то Віра Григорівна Митницька зустрічає сьогодні вже 1972 рік. Вона обводить крейдою лекала, накладені на тканину, і тільки за минулий рік зекономила понад 2 тисячі метрів. З цієї кількості матеріалу виготовлено додатково 500 одиниць швейних виробів.

Свій багатий досвід Віра Григорівна охоче передає робітницю В. Ф. Тимаковій.

Понад 30 років працює Л. О. Константинова в нашому Товаристві, і з них 10 — на УВП. Будучи майстром дільниці, Лідія Олександрівна виховала немало молодих робітниць. Бригада, яку вона тепер очолює, за підсумками листопада зайняла перше місце в соціалістичному змаганні серед колективів підприємства.

На нашому УВП багато чудових людей, які щодня перевищують норми виробітку і примножують успіхи колективу, але розповісти про всіх просто немає змоги.

Останній рік п'ятирічки розпочав сьогодні свій відлік. Трудівни-

ки УВП дали слово ознаменувати ударною працею ювілейний рік, щоб 100-річчя з дня народження В. І. Леніна зустріли новими трудовими подарунками.

Н. ТИТОВА.
Директор Херсонського УВП.

ПОВЕРНЕННЯ

Н О В Е Л А

Всю ніч над землею низько пливли важкі хмари, розсіваючи нудний, осінній дощ. Олександр лежала на печі і довго слухала його рівний та м'який шелест за вікном. А потім їй приснився сон.

Над солом'яною стріхою її хати кружляє журавель, б'є крильми і сумно тужить, аж серце крається від тих звуків...

Вранці той сон довго не виходив з думок. Птиця ж бо вже відлетіла у вирій, міркувала вона. Напевне якась добра звістка прийде від сина. Може, то він так за рідним домом тужить.

За хатними турботами і незчулася, як скрипнули сінешні двері, і на порозі виріс... Микола. Від несподіванки здригнулася.

— Добридень вам, мамо! — мовив ласкаво і ніжно пригорнув її. Тільки тепер побачив, як постаріла вона, в очі закрився сум. А колись вони були такими глибокими та синіми, як весноне небо.

— Сину! — радісно скрикнула і знову міцно припала до його могутньої постаті.

— Чим ви стурбовані, мамо?

— Привидівся мені цієї ночі сон, ніби над хатою кружляв одинокий журавель. Від його тужливого голосу я аж прокинулася... Згадала тебе... Як там живеться тобі в місті? Як Катерина? Гарна вона в тебе, лагідна та роботяща, щира. Я її люблю, як рідну дочку...

— Та що ж це я, — спохватилася, — ти ж голодний, з дороги. Я зараз. А поговоримо потім.

Олександра метнулася до печі, а Микола тим часом діставав з чемодана гостинці: тернову хустку і

теплі черевики, відріз на плаття з волошками, мов поле її юності.

Поклавши все те на лаву, Микола обвів поглядом хату. Ось різьблене ліжко, яке змайстрував ще батько. А на цей гак у сволоці колись чіпляли його колиску... Як і раніше, так само підведена червоною глиною долівка, заслана рядном скриня і портрети Ілліча та Шевченка, обрамлені вишитими рушниками.

У хаті стояв запах сухих трав: чебрецю, м'яти, волошок і ще чогось такого приємного, чим пахне рідна оселя.

— Як у вас гарно, мамо! Багато я вже сховаю та поїздив по землі, а тут чомусь найкраще мені.

— Рідна земля, сину.

Якусь мить вони сиділи мовчки. Потім Олександра спитала:

— Ти надовго?

— Днів на три, поки машина з ремонту вийде.

— Спасибі тобі, що не забуваєш мене. Тепер ніби ясне сонечко зійшло в моїй хаті. Тяжко мені одній, сумно. Влітку ще в садку пораюся, а настане глибока осінь, почнуться дощі чи захурдять метелиця, то вже зовсім стає тяжко на серці.

Мати подала до столу миску пахучого борщу, нарізала сала, внесла свіжих та квашених яблук, духм'яної тернівки — все, що мала в будній день, не чекаючи гостей.

Микола апетитно їв, а мати голубила його своїм поглядом, зверталася думками до Івана у військовій формі, що теж дивився на нього з портрета...

«Я назвала його Миколою, так, як ти звелів мені, від'їжджаючи цієї ночі на фронт. І виростила, і виховала в ласці та суворості. Тепер він уже став дорослим наш син. Ти б гордився ним, Іване. Пам'ятаєш свої слова: «Якщо не повернуся, то житимеш і за мене, Сашо» Як мало і водночас багато залишив ти мені — сина, такого, як сам, чорночубого і чорноокого та щирого.

— Мамо, зварить мені галушок. Ніде не їв таких смачних.

— Добре, сину.

Поснідавши, він вийшов на двір. Вітер розвівав хмари, і на землю полилися ласкаві промені осіннього сонця. Звідусіль накочувалися духм'яні пахощі осені, і груди дишали якимось особливо легко.

Попереду в нього ще три дні, думав Микола. Тож треба допомогти матері. З усього видно немає на подвір'ї чоловічих рук. Поки жив дід, скрізь був порядок, а тепер... Треба дров наколотити, підлатати причілок на хаті, поправити погрібець... Але перш за все, слід сказати матері те, заради чого прийхав до неї.

Вийшов до хати. Олександра поралася біля печі. Вибравши мить, коли мати трохи звільнилася, Микола сказав:

— Оглянув я, мамо, господарство та й думаю: не хочу, щоб я більше тужили в цій хаті. Переїжджайте до мене, відтепер разом будемо жити.

— Спасибі, сину, що ти не забуваєш за мене, я подумаю...

Швидко промайнули три дні, робота горіла у Миколіних руках — він з нетерпінням чекав материного остаточного слова. Неспокійно було на серці і в Олександрі.

Це ж вона мусить продати хату, з якою так багато пов'язано в житті. Сюди її, двадцятирічну Сашу-сироту, привів колись Іван. Тут вона знайшла своє щастя. Тут чекала сина, якого так і не побачив батько. І тепер має продати, назавжди виїхати з цього місця?

Серце Олександри кралялося. Думками вона кружляла над хатою — єдиним її гніздом. Якби повернувся з війни Іван, по-іншому склалася б її доля. Разом доживали б віку, радість і горе ділили б навіпіл. Та не судилося. Чим менше залишалося часу до від'їзду сина, тим більш рішучими ставали її думки. Ні, не продам, думала вона. Хай живуть собі в ній чужі люди, а я влітку буду приїжджати сюди...

Закінчивши роботу, Микола чекав нагоди, щоб продовжити з матір'ю раніше розпочату розмову.

— Дуже стомився? — лагідно спитала вона.

— Ніскільки. Полагодив усе, але головного, за чим приїхав тено, ще не зробив.

— Думала я, сину, та й надумала... Житиму в своїй хаті.

— Як же я вас, мамо, залишу одну, стареньку і хвору.

— Нічого. Я ж серед людей. А сум і горе легше переносити в своїй хаті. Оце побачила тебе, поговорила, то ніби на десять літ помолоділа. Як стане вам обом трудно, коли народиться дитина, то я неодмінно приїду поглянути онука.

Олександра взялася готувати гостинці невістці. Син дивився на її слабеньку постать і ніяк не міг зрозуміти, чому вона відмовилася продати хату. Він бачив, що сер-

цем рветься до нього, але... і враз згадав материн сон. Це ж і він, Микола, як той одинокий журавель, що відбився від свого ключа — рідної батьківської хати, колгоспу. А журавлі завжди повертаються до свого гнізда.

Від цієї думки Миколі стало якось особливо радісно і легко.

— Мамо, — сказав він піднесено, — чекайте нас з Катрею через місяць. Годі вже мені блукати, як тому журавлю. Настала пора повернутись до рідної оселі, щоб завжди бути разом з вами. Зиму проживемо в цій хаті, а настане весна — розпочнемо будівництво нової.

Олександра з вдячністю глянула на Миколу і відчула, що радість затоплює всенякі груди.

Так, він зрозумів її і серцем, і розумом. — Спасибі тобі, сину, за це, нечутно мовила вона одним лише порухом губ.

Надія АКСЮК.

Зіньків.
Полтавської обл.

СТИМУЛЮЮЧИЙ ВПЛИВ ЗМАГАННЯ

З календаря злетіли листки останнього місяця року. От і закінчився четвертий рік п'ятиріччя... Так було завжди. Але зараз ми ведемо рахунок особливий: скільки днів залишилось до 22 квітня. Час стрімко несе нас до великої історичної дати — 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Здається, хіба давно почався Ленінський залік, хіба давно ставили ми свої підписи під трудовими зобов'язаннями на честь Ленінського ювілею? А тепер до нього рукою подати — кілька місяців.

Коли заходиш у цехи Білоцерківського учбово-виробничого підприємства, коли бачиш, як дружно, злагоджено працюють робітники біля пошнєвочних конвеєрів, мимоволі поринаєш у той особливий, чіткий ритм виробництва. Швейниці прагнуть працювати так, щоб ніхто не кинув їм слова докору, щоб не було соромно за продукцію підприємства. Аналізуючи пройдений шлях, ясно бачиш, що колектив працював ударно. І от результат: об'єм реалізованої продукції виріс за 10 місяців у порівнянні з минулим роком на 15,6 процента, прибуток — на 13,7. Що найцікавіше — середній виробіток на одного робітника зріс на 17,1 процента. Чому так різко підвищилась продуктивність праці?

— Причина одна — стимулюючий вплив соціалістичного змагання, — розповідає директор Білоцерківського учбово-виробничого підприємства І. І. Котов. — Воно активно сиряло

згуртуванню колективу, зміцненню трудової дисципліни та поліпшенню організації праці. Зникли прогули та запізнення. Припинилися різні виробничі інциденти.

Так, з усього видно, що трудівники стали більш вимогливими до себе і товаришів, постійно проявляють ділову ініціативу, кмітливість і винахідливість. За цей рік внесено 14 рацпропозицій. Наприклад, ветеран виробництва Ф. Карук запропонував змінити технологію обробки рукавів курток. Д. Біндер та В. Скиба — заміну індивідуального місцевого освітлення у цехах на люмінесцентне. Запровадження рацпропозицій у виробництво дало умовну річну економію 1400 карбованців.

Соціалістичне змагання очолили партійна організація та місцевком підприємства, які дбають про його дієвість. Виконати й перевиконати план — це не все. Треба дати не тільки більше продукції, а й здешевлювати її, поліпшувати якість. Останнім часом значно покращилась гласність змагання. Його підсумки підбиваються щодня і висвітлюються на Дошці показників. Кожного місяця визначається краща дільниця, передовики змагання. Всьому колективу відомі імена тт. Кухаренко, Моринець, Сич та інших, які працюють в рахунок 1970—1971 років. Керівники підприємства не обмежуються тим, що називають прізвища передовиків. Вони праг-

нуть розкрити їх досвід, розповісти про те, що забезпечує успіх, якими шляхами передовики завойовують високі виробничі показники. Такий зміст соціалістичного змагання сьогодні, в нових умовах господарювання.

Велика увага на підприємстві приділяється моральним та матеріальним стимулам. Кращій дільниці вручається перехідний Червоний прапор та грошова премія. Наприклад, зміна майстра Ф. Карук тричі нагороджувалась перехідним Червоним прапором. Це в її зміні працюють О. Остапенко, Н. Мацебура, які змінні норми виконують 140—150 процентів. Значна частина прибутків іде на матеріальне заохочення. За цей рік, наприклад, на премії різних видів виплачено близько 40 тисяч карбованців.

Які ж результати проведеної роботи? Досить сказати, що колектив, якому присуджено в III кварталі третє місце по системі УТОГ та перше місце по обласному відділу, не здає завойованих позицій, прагне здобути нові успіхи в боротьбі за дострокове виконання п'ятирічки. Чим ближче день ювілею, тим ширшого розмаху набирає трудове піднесення. За 10 місяців колектив підприємства з'економив більше семи тисяч метрів тканини, 24 тисячі кіловат електроенергії. «Маємо надію», — сказала секретар парторганізації Н. Гульдєшева, — що до 22 квітня зекономлених матеріалів вистачить на півтора-два дні роботи».

Всіляко підтримується на підприємстві рух за освоєння робітницями суміжних професій. Це допомагає ширше ознайомитися з виробничими процесами, позитивно впливає на якість виконання робіт. Ось чому в колективі велика увага приділяється підготовці, підвищенню кваліфікації спеціалістів, обміну досвідом. Були організовані курси технімуму, які закінчили майже всі трудівниці.

Які ж перспективи дальшого технічного прогресу? На це питання знову відповів І. І. Котов: «У даний час на підприємстві провадиться деяка реконструкція. Будеться новий цех, де буде змонтовано два нових пошнєвочних конвеєра. Реконструкція передбачає нововведення у старих цехах. Будуть обладнані гарні, зручні роздягалки, кімната гігієни жінок. Цехи стануть просторнішими, затишнішими, побільшає світла, повітря. Партійна, профспілкорова організації разом з адміністрацією підприємства розробили ряд заходів для збільшення випуску продукції, підвищення продуктивності праці за рахунок впровадження малої механізації, установок додаткового обладнання, нових спецмашин».

Людині, яка побуває на Білоцерківському учбово-виробничому підприємстві, впадає у вічі рішучість та наполегливість колективу у боротьбі за успішне виконання соціалістичних зобов'язань, взятих на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

В. ГЛУЩЕНКО.

Ленінська вікторина

Готуючи гідну зустріч сторіччю з дня народження В. І. Леніна: бібліотека Вінницького обласного Будинку культури провела вікторину: «Що ви знаєте про Леніна?»

Запитання вікторини були поставлені так, що учасники мусили багато попрацювати над вивченням біографії Ілліча та літератури про його життя і революційну діяльність, а також — дати відгук на яку-небудь книгу про життя Леніна.

Найбільш активними та обізнаними учасниками вікторини стали робітниця Вінницького УВП Н. Шелешко, Н. Свящук та швея фабрики ім. Володарського М. Маркевич. За цікаві та змістовні відповіді журі присудило їм перші місця.

Вікторина пройшла цікаво. Багато гравих розширили свої знання про життя В. І. Леніна та його державно-громадську діяльність.

НАШЕ ЖИТТЯ

ЗАРАДИ ЛЮДСЬКОЇ ПРИЄМНОСТІ

Якщо ви раною порою зійдете з тролейбуса, чи то автобуса, на зупинці «Червоний міст» однієї з Чернігівських вулиць, завжди побачите літню людину з мітлою в руках, що підмітає прилеглу до будинку культури площу. Це — Анатолій Степанович Павленко. Вже понад 10 років він незмінно працює дворником при Чернігівському Будинку культури глухих і завжди бездоганно виконує свої обов'язки. Здається, його праця майже не примітна. Про неї не пишуть в газетах, але, скільки приємного задоволення приносить вона людям.

З ранньої весни і до пізньої осені цвітуть біля будинку культури квіти. Розкішні кущі бузку і жасмину, подум'яні троянди, фруктові і декоративні дерева утворюють казковий куточок природи, де люблять провести свій відпочинок відвідувачі. Проходячи повз ці квіти зеленими алеями, мимоволі думаєш, що вся ця краса, котра привертає наш зір, не прийшла сама по собі, вона створена руками дбайливого господаря Анатолія Степановича Павленка. В особистих його рисах: чесність, повага до людей. Він ніколи не відмовить в допомозі.

Анатолію Степановичу вже за 60, але він продовжує працювати, бо знаходить у праці задоволення. Якось у розмові з ним він сказав мені:

— Я люблю свою роботу, задоволений її наслідками, бо знаю, що нею прикрашаю наш побут.

У А. С. Павленка є свої плани — в ювілейному році він мріє виростити багато чудових квітів в знак пошани до В. І. Леніна.

О. КЛИМОК.

Творчий звіт

У приміщенні Сімферопольського Будинку культури відбувся огляд творчості колективів художньої самодіяльності глухих Кримської області, присвячений 100-річчю з дня народження В. І. Леніна.

Членами журі були запрошені працівники Будинку народної творчості. Першим звітував драматичний колектив м. Сімферополя. Він показав п'єсу А. Синельникова «Здрастуй, Яків». Танцювальний ансамбль виконав танці «Булба», «В гостях у шефів», «Кримська весна» та інші.

Всі колективи продемонстрували артілю майстерності, щиро любов до народної творчості. Особливе враження справила п'єса «Російський характер», яку поставили аматори сцени Севастополя. Слід відзначити самодіяльного актора Горпинченка, який прочитав вірші про Володимира Ілліча.

Журі рекомендувало на зональний огляд чотирнадцять кращих номерів.

В. ДЬОМКИНА.

ВІДВІДУВАЧІ ЗАХОПЛЮВАЛИСЯ

В Івано-Франківському Будинку культури кілька днів проходила творча виставка, присвячена Ленінському ювілею. В ній взяли участь понад 20 самодіяльних митців. Вони представили на виставку більше 60 кращих малюнків, вишвок, фотографій та робіт з художнього випалювання по дереву.

Відвідувачі захоплювалися фотографіями «Верховино, мати моя», «Ранок на Дністрі», «Карпатські сестри», «Зима в Карпатах», «Гірська річка», «Гуцуляк Ксеня» та іншими, майстерно виконаними івано-франківцями О. Крайківським,

М. Хохуліним, С. Гуцуляком.

Учні Калуської школи-інтернату демонстрували на виставці свої роботи художнього випалювання по дереву. Катя Комарницька любовно виконала портрет В. І. Леніна, Петро Дричак — плакат «50 років СРСР», Марія Чукур — плакат «100 років Іллічу».

Змістовні вишивки зробили М. Янків, П. Касян, З. Бакай, С. Шлягор та інші.

Кращі роботи будуть представлені на республіканську виставку.

Г. БУРНАШОВ.
Учитель.

ВЧАТЬСЯ ГОСПОДАРЮВАТИ

На Стрийському учбово-виробничому підприємстві цікаво проходять заняття з конкретної економіки, які проводить О. Беседін. Вони відбуваються один раз на тиждень. Заняття відвідують трудівники, які вчаться ошадливо працювати та цікавляться економікою народного господарства.

У проведенні занять активну участь беруть А. Ніколаєнко, Л. Пристах, О. Шабатура та інші.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.

ЗИМА ПРИЙШЛА.

ТАК ВЕЛИТЬ СЕРЦЕ

Понад 20 років трудиться в радгоспі ім. Комінтерну Голопристанського району Херсонської області Іван Петрович Луца. Своєю самовідданою працею він здобув за цей час авторитет і повагу в колективі. Портрет сумлінного трудівника занесено на Дошку пошани. Його неодноразово нагороджували грамотами і цінними подарунками.

Характеризуючи Івана Петровича, директор радгоспу тов. Фесина сказав: «Якби всі робітники трудилися так старанно, як Іван Петрович, то продуктивність праці в нашому радгоспі значно б зросла».

У радгоспі нам розповіли про такий випадок. Якось виконроб будівельної бригади доручив Івану Петровичу Луці перенести дошки. З цим завданням він справився за півгодини до кінця робочого дня. Інших розпоряджень не було. Здавалося б, можна відпочити

і рушати додому. Але Іван Петрович знайшов лопату і приєднався до робітників, які копали траншею під фундамент будівлі.

— У нього висока свідомість і золоті руки, — говорить голова робітничого комітету тов. Рошупкін.

До війни т. Луца працював на машинобудівному заводі в Херсоні, а після звільнення України від німецько-фашистських загарбників почав трудитися в будівельній бригаді радгоспу.

Робітниче подружжя виховало чудових дітей — двох дочок. Старша, Надія, вже одружена. Вона має свою сім'ю і працює перекладачем Голопристанського клубу глухих. А молодша, Валя, ще вчиться в середній школі і допомагає батькам вести домашнє господарство.

О. ТРОХИМЕЦЬ.
Наш нештат. кор.

Визначаючи головне

У передювілейному році пропаганда творів В. І. Леніна, книг про нього — головний напрям ідейно-виховної роботи серед глухих трудівників. Допомогти читачам краще зрозуміти велич ідей Ілліча, залучити їх до вивчення його літературної спадщини — у цьому вбачає зміст своєї діяльності А. Мірошніченко, бібліотекар Донецького Будинку культури глухих.

Вона запроваджує різноманітні форми роботи з читачами.

Великим успіхом, наприклад, користуються тематичні та літературні вечори, мімічні журнали, зустрічі з старими більшовиками та передовиками виробництва. При бібліотеці працює гурток по вивченню біографії Леніна. Відкрита постійна книжкова виставка, тематичні полиці та Ленінський куточок, де читач може ознайомитися з матеріалами про життя та діяльність Володимира Ілліча.

Р. ГОЛОВЧЕНКО.

«БРИГАНТИНА» ПІДНИМАЄ ВІТРИЛА

Бюлетень літературного гуртка Одеського Будинку культури користувався великим успіхом на першому республіканському зльоті ударників комуністичної праці і раціоналізаторів учбово-виробничих підприємств, що проходив недавно в Одесі. Виставлено було чотири останні номери і біля кожного з них збиралося багато учасників зльоту.

«Бригантина» — один із своєрідних літературних гуртків, яким керує поетеса Ірина Дуценко. Він здобув деяку популярність не лише в Одесі, але й за її межами. На літературних конкурсах, які проводились Центральним правлінням УТОГ, нариси, оповідання, вірші одеситів завжди здобували перші премії. Щомісячник випускається з друкуванням в ньому віршів, епіграм, дружніх шаржів

і є бойовим листком комуністичного виховання трудящих глухих. Велику допомогу надає «Бригантина» формуванню мови. Вона завжди художньо, зі смаком оформлена.

Відрадно, що літгазета одеських студійців надає постійну допомогу початкуючим письменникам і поетам не лише з Одеси, а й з інших міст республіки. В числі її членів є два киянина, два автори із Донецька. Їм надається необхідна консультація, проводиться літературна правка їх матеріалів.

«Бригантина» ставить перед собою конкретні завдання — випустити спеціальний збірник, де б всебічно висвітлювалися різноманітні сторони життя глухих Одеси. Місцеві матеріали для цього збірника вже майже зібрані.

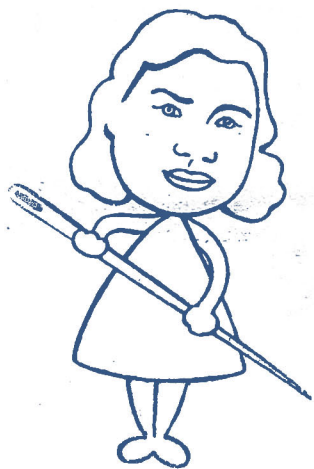
О. СУХАНОВ.
Староста літературного гуртка.

Дружні шаржі з першої республіканської наради ударників комуністичної праці і раціоналізаторів.
Автор малюнків і тексту — Ірина Дуценко.

В. БУРОВ, оцінювальник Кіровоградського УВП.

Кировоградский парень Буров.
Дает в работе он размах,
К тому же, крепкая натура,
Силён в общественных делах!

М. АНТРОПЕНКО, швея Сімферопольського УВП.

Симферопольская швея
Виртуозно шьет и шьет.
Каждый день она имеет
Уваженье и почет!

Л. БОРЕЦЬКИЙ, наладчик Вінницького УВП.

Наш Борецкий не зевает,
Он, как мастер, начеку.
Своевременно прибегаёт
К захламлённому станку.

П. ЛЕЩУК, майстер по шиву ковдр Садгирського УВП.

П. Лещук потрудились немало,
И ее доставляет на слет
Не пошитое ней одеяло,
А волшебный ковер-самолет.

Редактор О. БОРИМЧУК

НАША АДРЕСА: м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74, тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правления Украинского общества глухих.